

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 139/2015
17.12.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца N.L. д.о.о. из Б., кога заступа пуномоћник Ђ.К., адвокат из О., против тужених 1. К.Ф. а.д. у стечају из С., коју заступа А.К., адвокат из Б.Т.; 2. С. а.д. из Н.Б.; 3. Република Србија, Агенција за привредне регистре-Регистар заложног права на покретним стварима из Београда, ради ништавости уговора и брисања уписа залоге, вредност предмета спора 18.066.331,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж. Бр. 2467/14 од 21.01.2015.године, у седници већа одржаној дана 17.12.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца N.L. д.о.о. из Б. изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2467/14 од 21.01.2015.године.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Суботици П бр. 118/13 од 05.02.2014.године, одбијен је тужбени захтев за утврђење да је ништав уговор о залози закључен између туженог првог и другог реда дана 16.05.2008.године, те да је ништав упис заложног права на линији за производњу дуге тестенине В. капацитета 650/700 кг/х, а што би тужени били дужни признати и трпети, те да се наложи туженој трећег реда да изврши брисање уписаног заложног права по решењу ЗЛ 6825-1/08 од 13.06.2008.године исправљеног решењем ЗЛ 6825/08 од 27.06.2008.године. Ставом другим одбијен је и евентуални тужбени захтев да се наложи трећетуженој да изврши брисање заложног права по решењима од 13.06.2008.године и 27.06.2008.године. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој К.Ф. исплати износ од 249.750,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 2467/14 од 21.01.2015.године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Суботици.

Против другостепене пресуде, тужилац је преко пуномоћника из реда адвоката изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) који се примењује на основу члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности и на коју се позива ревидент, јер је у конкретном случају суд одлучивао о захтеву тужиоца који спада у судску надлежност у смислу члана 1. ЗПП. Неосновано је и указивање ревидента на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 10. ЗПП, коју повреду ревидент и не образлаже, а у конкретном случају нема назнаке нити је утврђено да је одлучено о захтеву у коме је раније правноснажно пресуђено или о коме је закључено судско поравнање. Позивање ревидента на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП везано за повреде из члана 374. став 2. тачка 7. и 12. ЗПП није дозвољено, јер се на описани начин проширују разлози за изјављивање ревизије прописани чланом 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању између првотуженог као заложног дужника и друготуженог као заложног повериоца закључен је 16.05.2008.године уговор о залози чији је предмет линија за производњу дуге тестенине В. капацитета 650/70 кг/х описане у профактури 19/08 од 05.05.2008.године, на основу кога је извршен упис заложног права код Агенције за привредне регистре, Регистар заложног права на покретним стварима и правима, на основу решења Агенције ЗЛ бр. 6825/08 од 13.06.2008.године измењеног и допуњеног решењем од 27.06.2008.године. Такође је утврђено да је предметна линија за производњу била у поступку набавке у својину првотуженог на основу предрачуна број 1908 испостављеног првотуженом од П.д. М.и. о.д. из С.М. и уговора од 22.05.2008.године закљученог са истим привредним друштвом, по коме је 01.08.2008.године М.и. издао првотуженом рачун број 32/08 у коме је констатована авансна уплата првотуженог од 16.05. и 19.05.2008.године, те је истога дана извршена испорука предметне машине. Неспорно је да је 19.08.2008.године закључен уговор о купопродаји између првотуженог и тужиоца као купца, односно даваоца лизинга опреме специфициране предрачуном број 001/2008 од 19.08.2008.године са намером да по исплати продајне цене по рачуну продавца купац односно давалац лизинга постане потпуни власник опреме.

Код овако утврђених чињеница и постављеног тужбеног захтева за утврђење ништавости уговора о залози закљученог између прво и друготуженог, те брисања залоге по одредби члана 4. Закона о заложном праву на покретним стварима уписаним у регистар, правилно су нижестепени судови тужбени захтев одбили јер у конкретном случају првотужени није zaloжио туђу ствар, већ ствар коју је имао намеру прибавити у будућности сагласно члану 13. истог закона.

По одредби члана 13. Закона о заложном праву на покретним стварима уписаним у регистар предмет залогe могу бити ствари или права које ће залогодавац прибавити у будућности, а заложно право у том случају настаје када залогодавац стекне право својине на ствари. Првотужени је у складу са чланом 34. Закона о основама својинскоправних односа својину на предметној линији за производњу стекао на основу уговора о испоруци и монтажи исте, која му је испоручена 01.08.2008.године када је настало заложно право по уговору о залози од 16.05.2008.године. Како се радило о залози ствари коју ће залогодавац прибавити у будућности, заложни поверилац је у складу са чланом 13. став 3. Закона о заложном праву на покретним стварима уписаним у регистар имао право да тражи да се у регистар залогe упише његово заложно право на будућој ствари. Како уговор о залози није закључен супротно одредбама наведеног закона правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев за утврђење ништавости спорног уговора, а самим тим и брисање заложног права уписаног у регистар залогe покретних ствари.

Неосновано је указивање ревидента да тужени првог реда није имао право својине ни државине предмета залогe у време закључења уговора о залози, јер ни добављач првотуженог М.и. на дан закључења уговора о залози није био власник ни држалац наведене линије за производњу. Ово са разлога што право власништва М.и. на спорној линији проистиче из уговора о набавци и испоруци од 01.02.2008.године, о чијем постојању сведочи коначна фактура број 053/08 од 14.07.2008.године издата од П.д. С. д.о.о. за производњу и промет из Ј., дужнику М.и. о.д. који уговор није био предмет тужбеног захтева, те као такав није морао бити приложен као доказ у првостепеном поступку. Но и чињеница да је М.и. постао власник линије 14.07.2008.године како не спори ни тужилац у тужби, те да је исту предао у власништво првотуженом 01.08.2008.године не утичу на пуноважност уговора о залози и уписаног заложног права друготуженог на основу члана 13. Закона о заложном праву на покретним стварима уписаним у регистар.

Неосновано је и указивање ревидента да је основ за брисање уписане залогe чињеница да је друготуженом у стечајном поступку над првотуженим као залогодавцем оспорено разлучно право које друготужени није утврдио тужбом за утврђење разлучног или ког другог права. У вези са тим неосновано је и позивање ревидента на члан 8. Закона о заложном праву на покретним стварима којим је прописано да се у случају стечајног поступка над имовином залогодавца на намирење из вредности предмета заложног права примењује закон којим се уређује стечај. Ово са разлога што према правилном закључку другостепеног суда првотужени је предмет залогe отуђио тужиоцу, те предмет залогe није представљао имовину стечајног дужника која је могла ући у стечајну масу, због чега је без утицаја на одлучивање суда у овом поступку чињеница да је друготуженом стечајни управник оспорио разлучно право.

На основу изложеног, те како ревизијским наводима није доведена у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**